Viorica MOLEA

EXPRESIVITATEA FRAZEOLOGISMELOR ÎN CONTEXT DRAMATIC (DIALOGUL)

Orice semn lingvistic, luat aparte, este limitat în manifestarea calităţilor sale expresive, sugestive; rămîne plat şi anost, reducîndu-se, de obicei, la o singură funcţie – denotativă.

Cuvîntul îşi dezvăluie latenţele doar în relaţie cu alte cuvinte, în combinaţii din cele mai variate.

Înlănţuirea, asocierea, potrivirea cuvintelor, a expresiilor într-un text anume, vorbit sau scris, stabilesc relaţii şi, concomitent, valori multiple, înregistrînd, de fiecare dată, situaţii de limbaj surprinzătoare, care constituie expresia unor conţinuturi emoţionale şi noţionale. Semantismul elastic al cuvintelor în aceste situaţii generează subtilităţi inedite, imprimînd textului personalitate.

Astfel apare contextul, o unitate lingvistică superioară ce însumează nuclee gramaticale, stilistice, istorice, sociale, psihologice etc., creînd, astfel, realităţi de comunicare. În opinia cercetătoarei T. Slama-Cazacu „existenţa comunicării prin limbaj, şi deci a înţelegerii reciproce, este asigurată, în ceea ce priveşte exprimarea, prin apariţia oricărui semn în ansambluri, care îi îngăduie variaţia şi-i determină valoarea semnificativă…". Limbajul însuşi, susţine autoarea, nu ar putea fi conceput fără existenţa acestor ansambluri „care stau la baza tehnicii lui ca o temă fundamentală, necesară atît momentului exprimării, cît şi aceluia al înţelegerii"[1].

Prin urmare, contextul, „ansamblurile de semne" sînt procesoare ale limbajului, dinamicii stilului în general, flexibilităţii semnificaţiilor. Poziţia unui cuvînt, a unei construcţii în text poate diminua, dar şi revoluţiona semnificaţia sub toate aspectele.

Selecţia, asocierea creativă a semnelor lingvistice în interiorul contextului revelează suavitatea verbală şi proiectează noi conţinuturi semantico-expresive. „Valorile stilistice ale unui mesaj, în viziunea cercetătorului Gh. Bulgăr, se realizează în context, adică prin asocieri noi de cuvinte, unităţile lui sprijinindu-se şi fortificîndu-se reciproc în contact unele cu altele. Raporturile cuvîntului cu contextul, valorile noi pe care le dobîndeşte în nucleul stilistic, vecinătăţile lui prezintă valenţe adesea neaşteptate, salturi şi sincope imprevizibile, pentru că resortul lor este imaginaţia." [2]

Vorbind de imaginaţie, ne referim la o manieră personală, subiectivă, care, prin utilizarea unui material lingvistic nou, revalorifică limbajul, imprimîndu-i prospeţime, originalitate.

Posibilităţile, tendinţele de comunicare sînt variate şi includ toate inflexiunile de exprimare în limba vorbită, precum şi în opera literară.

Unul dintre numeroasele planuri ale comunicării prin limbaj este dialogul, o caracteristică mai mult a oralităţii, dar solicitat şi în limba scrisă, cu preponderenţă în creaţia literar-artistică.

Dialogul, ca fapt de comunicare obişnuită, ca aspect al limbii vorbite, este impulsiv, necizelat, superficial şi, prin urmare, fără valoare estetică. El poate avea o expresivitate primară, ingenuă, doar ca trăire afectivă, sentimentală, oricum va rămîne brut, nerafinat. Dialogul artistic, însă, se constituie cu multă grijă dintr-o intensă gamă de culori verbale, îmbinată cu aliajul temperamental tipizat al personajelor, activat de o viziune personală neordinară a artistului, fapt care-i conferă operei de artă pregnanţă şi autenticitate. H. Wald face, în mod strălucit, o paralelă între dialogul

BDD-A20897 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:41 UTC)

cotidian şi cel artistic, observînd că, „în vreme ce dialogul în viaţă este euristic, cel din artă este expresiv… În viaţă, apreciază el, dialogul este tatonat, în artă el este concentrat, condensat, conturat. Dialogul cotidian este accidental, cel artistic este esenţializat. Dialogul obişnuit stîrneşte emoţii empirice, cel artistic provoacă emoţii estetice”[3].

Dialogul se întîlneşte în mai toate genurile de artă literară. În proză dialogul înviorează monotonia naraţiunii, a descrierilor, domină acţiunea, dinamizează textul, asigurînd o competiţie antrenantă a personajelor.

Contextul cel mai propice al dialogului rămîne, însă, opera dramatică, unde manifestarea acestuia este plenară. Aşa cum observă şi G. Haja, „din punctul de vedere al poeticii, dialogul există ca marcă a genului dramatic, fiind singura modalitate de comunicare lingvistică în teatru”[4].

Opera dramatică îşi realizează, prin natura laxă a dialogului, tot spectrul de valenţe comprehensive, transpunîndu-le, din sfera primară a oralităţii, în dimensiunea epatantă a esteticului. Aici dialogul, renunţînd la clişeele orale, este remodelat, revigorat prin diverse procedee stilistice, astfel încît „toate devierile de la dialogul oral capătă în cadrul limbajului dramatic valoare expresivă”[5].

În cadrul dialogului dramatic, îşi găsesc expresie numeroase aspecte şi conţinuturi ale oralităţii: de la cuvinte şi gesturi semnificative pînă la formule, replici consacrate şi, bineînţeles, expresii frazeologice, care sînt eleganţa expresivităţii şi a inteligenţei populare.

Frazeologismele sînt o achiziţie perfectă a operei dramatice, cu atît mai mult cu cît aceasta este supusă unor procese continui de integrare în sfera realului, fără a-şi pierde, însă, alura fanteziei creatoare, ce constituie forţa esteticului în artă.

Cei care au utilizat cu multă ingeniozitate expresia frazeologică, maeştri de mare valoare ca V. Alecsandri, I.L. Caragiale, I. Druţă, H. Lovinescu, M. Sorescu, C. Petrescu ş.a. au solicitat şi au stăpînit cu desăvîrşire tezaurul oralităţii, rezervîndu-şi dreptul de a-l şlefui, dîndu-i o strălucire nouă.

În majoritatea cazurilor, frazeologismele sînt utilizate în forma lor originară, pentru exprimarea diverselor sentimente, stări, emoţii, pentru captarea unor nuanţe apreciative sau depreciative ca ironia, umorul, sarcasmul, indulgenţa, sobrietatea, ingeniozitatea etc.

Dialogul creează numeroase posibilităţi de a varia unele structuri consacrate, dezbinîndu-le ori îmbinîndu-le în secvenţe noi, neobişnuite, astfel încît conversaţia devine uneori mai bătăioasă, alteori incitantă, provocatoare. Efectul poate fi obţinut prin diverse modalităţi de mînuire a frazeologismelor, să zicem, prin disecarea lor de către personajele care participă la dialog. Cea mai simplă cale e ruperea în două a expresiei, cînd o parte a acesteia este pusă în gura unui personaj, trunchiată, iar interlocutorul o completează, redîndu-i forma originară. O asemenea „colaborare” ingenioasă a personajelor este frecvent întîlnită în opera dramatică, fapt ce imprimă textului intimitate şi decomplexare la dezvăluirea unui anumit cod neverbal.

„*Corbu*: Mare poznă şi minune!… Ce are romînca a împărţi cu craii? …Da, ian spuneţi ce aţi mai cerut de la ist Crai-Nou? Salbe şi mărgele?… sau numai dragostele, ha? şi dragostele tot cu de-alde cei tineri? ha?…

Dochiţa: D-apoi cum? cu de-alde cei bătrîni?… că ei ***şi-au trăit traiul…***

Corbu: ***Şi şi-au păpat mălaiul***… ha, ha, ha! Bine zici, Dochiţo!”

(V. A., *Crai-Nou*, p. 149.)

Luîndu-i vorba din gură, pentru a completa un enunţ dinainte ştiut, Corbu, interlocutorul Dochiţei, devine oarecum părtaş şi continuator al gîndului, al spuselor ei.

BDD-A20897 © 2003 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:41 UTC)

Într-un exemplu similar frazeologismul vine şi ca un răspuns discret la o întrebare indiscretă, fiind, concomitent, un flirt transparent de femeie:

„*Sava*: Fa, Ioană!

Ioana: Ce-i, Savo?

Sava: ***Singură eşti***?

Ioana: ***Ca un cuc***?".

(V.A., *Drumul de fier*, p. 672.)

Altă dată, frazeologismul nu este reluat în replica următoare, ci e continuat, complinit de lexeme, potrivite cu structura şi tonalitatea contextului.

„*Suzana*: Am zis aşa, că de te-ar împinge păcatu să fii argatu meu, te-aş pune să paşti gîştele.

Răzvrătescu: Dar m-ai hrăni bine?

Suzana: ***Te-aş hrăni cu răbdări prăjite.***

Răzvrătescu: ***Şi cu alivenci***?… Care va să zică tocmala-i sfîrşită. Intru chiar acu-ndată la argăţie."

(V.A., *Rusaliile*, p. 523.)

Schimbul lejer de replici, care constituie, de fapt, un joc al tranzacţiilor amoroase, marcat de o zeflemea condensată prin utilizarea frazeologismului „a hrăni cu răbdări prăjite" culminează prin răspunsul complinitor al expresiei consacrate „şi cu alivenci", care este o acceptare frivolă a ironiei femeii.

Cele mai multe frazeologisme, însă, au obţinut, în dialog, şanse de transfigurări impresionante, prin mulura măiastră a scriitorului. Jocurile de cuvinte, calamburile, împletirea, în context, a expresiei consacrate cu îmbinări libere sugestive, distorsiunile neaşteptate de structură şi sens sînt piesele de construcţie a unor situaţii surprinzătoare prin relevanţă şi ingeniozitate, a unor secvenţe insolite de o rară eleganţă artistică.

Asemănarea formală dintre cuvinte, precum şi pronunţarea respectivă a lor pot însăila un dialog nostim şi deplasat, care te amuză:

„*Florica*: Da ce? Ai agiuns acu pălămar? Parcă erai numai clopotar.

Colivescu (cu mîndrie): ***M-am suit în gard***.

Florica: ***În gard, cu curcanu***?

Colivescu: ***Ba, ba, în grad***… Acu învăţ psaltichia, ca să mă fac psalt în biserică la Sfîntu Onofrei.

Florica: Psalt! ***Şi la mai mare!***".

(V.A., *Paraclisierul sau Florin şi Florica*, p. 649.)

Jocurile de cuvinte, extrem de variate, sporesc întotdeauna expresivitatea contextului şi, prin sclipirile de spirit, însufleţesc unele expresii atinse de obnubilare:

„*Izabela*: De cîte ori sultanul trece printr-o criză, mai taie dintr-un paşă.

O cadînă: ***Asta e regula jocului***, am auzit…

Izabela: Nu ştiu dacă ***e regulă***…, dar aşa se întîmplă, ***de regulă***…".

(M. Sorescu, *Răceala*, p. 383.)

Sau un alt exemplu:

„*Nepotul*: Unchiule, mai dă-mi ***să-ţi ţin cureaua***.

Mitică: Păi, ***te ţin pe tine curelele să-mi ţii cureaua de ras***?".

(C. Petrescu, *Mitică Popescu*, p. 339.)

Diversele remodelări în interiorul frazeologismului, cu o uşoară remaniere la suprafaţa lui, incitat de o replică improvizată, aparent spontană, creează subtilităţi de limbaj revigorate.

„*Bondici*: Aş! Obiceiurile cele bune se pierd pe toată ziua… însă, apropo… ***cum mergi cu curtea***?

Pungescu: Cu curtea… îi trag opoziţie pe zdreavăn păn ce-oi prinde un os… tot obiceiul pămîntului…

Bondici: Ha, ha, ha! Eu ***te întreb de curtea ce faci demuazelelor***.

Pungescu: ***Merg ţeapăn***… da tu?"

(V.A., *Chiriţa în Iaşi*, p. 311.)

Expresia frazeologică uzată, aproape lipsită de expresivitate „a face curte" este dislocată, în baza unei confuzii, pe tot segmentul dialogului, captînd astfel noi nuanţe şi valori.

Asemenea situaţii răsucite, ce satisfac setea de inedit a spiri-

BDD-A20897 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:41 UTC)

tului uman, pot fi întîlnite, în primul rînd, în dialog, unde posibilităţile de manevrare abilă a mijloacelor de exprimare sînt numeroase şi variate, jalonate iscusit de virtuţile artistice ale maeştrilor.

„*Florin*: De Cotnar? … I! Că ***nu mă pot face, şi eu o bute, să mă cercuieşti tu cu braţele tale***!

Florica: Bute, tu?… Da nu vezi ***că-ţi lipseşte o doagă***."

(V.A., *Paraclisierul*…, p. 646.)

Schimbul nonşalant de replici improvizate oarecum maliţios solicită, în mod firesc, expresia culminantă „a-i lipsi cuiva o doagă", care eclatează prin originalitate şi efecte insolite.

Jocul de cuvinte şi semnificaţii produse la utilizarea frazeologismelor în dialog, prin turnura spilcuită a acestora, prefigurează combinaţii de idei, senzaţii, impresii şi structuri notabile de limbaj, marcante prin unicitatea lor.

Un exemplu excelent de joc verbal, în care se succed cu dezinvoltură cîteva frazeologisme uşor retuşate, ce subminează sobrietatea momentului iniţial printr-o ironie amară în final, savurăm şi în fragmentul de mai jos:

„*Alt ostaş*: ***Ne-om apăra pînă la ultimul om***.

Toma: Da, dar după aia?

Alt ostaş: După aia ***om mai vedea***.

Papuc: ***Cu ce ochi***? (Enervat:) ***Cu ce ochi***?

Alt ostaş: ***Cu mintea românului de pe urmă***.

Papuc: ***E bine s-o avem înainte***."

(M. Sorescu, *Răceala*, p. 377.)

În unele situaţii, schimbul de replici divaghează hazardîndu-se în împletirea unei expresii frazeologice cu un cuvînt sau o îmbinare de cuvinte, executînd parcă un joc al absurdului.

„*Papuc*: Ne-a pricopsit Dumnezeu, căpitane Tomo.

Alt ostaş: O fi adevărat că însuşi sultanul ***s-a pus în capul lor***?

Papuc: Chiar aşa … ***uite-l cum stă în cap***… (Rîsete.)

Un ostaş: Este o vorbă veche, ***cap să fie, că belele curg***…"

(M. Sorescu, *Răceala*, p. 376.)

Expresivitatea ingenuă a unui frazeologism poate fi sporită prin transfigurarea voită a acestuia în dependenţă de context, precum şi prin „dezghiocarea" semnificaţiei lui în enunţuri directe, concrete, ce menţin vie pregnanţa iniţială.

„*Rareş*: Te aşteptam.

Roşca: Am avut nişte treburi.

Rareş (fără răutate): Da, ştiu, să baţi toaca. ***Ţara arde şi bătrînii se joacă***.

Roşca: ***Nu mai arde***, măria-ta***. A ars nouăsprezece ani ca un rug. Acum pîlpîie ca o lumînare***.

*Rareş****: …Pe care trebuie s-o ocroteşti în căuşul palmelor, ca să nu se stingă***.

Roşca: ***Asta şi facem***, doamne."

(H. Lovinescu, *Petru Rareş sau Locţiitorul*, p. 65.)

Renovarea expresiei „ţara arde, da baba se piaptănă", complinirile edificatoare şi relevante din cadrul dialogului reliefează idei şi sentimente sacre, nobile, care vădesc integritatea personajelor. Fragmentul e pătruns de sobrietate şi simţire patriotică.

Dezmembrarea şi interpretarea burlescă a unui frazeologism în dialogul comic, unde se etalează dorinţe şi veleităţi ridicole, iradiază o senzaţie de infantilitate bonomă şi de pitoresc.

„*Zamfira*: …Dacă îţi place… dacă nu, alţii mă rog.

Pîlciu: Pot să te roage, dar flăcăi ca al meu ***nu se prea găsesc pe toate uliţele***.

Zamfira: Ei! Dragă cucoane Grigori, ***tot ţiganu-şi laudă ciocanu***.

Pîlciu: …fiindcă te scumpeşti pentru două sălaşe de ţigani, pune-ţi pofta-n cui despre cuscrie cu mine… Mă duc.

Zamfira: Călătorie sprîncenată!

BDD-A20897 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:41 UTC)

Pîlciu: ***Auzi, ţigan***! …***ciocan***! (Lui Nicu:) ***Hai, cioc***… Nicule, de aici. (Atins:) ***Care va să zică… eu sînt ţigan şi Nicu ciocan***? Foarte mulţămesc."

(V.A., *Piatra din casă*, p. 248.)

În superba operă a lui V. Alecsandri încheierea unei tranzacţii de căsătorie este nu numai un model al convenţiilor sociale de atunci, ci şi un valoros material lingvistic, care, inspirat fiind din inepuizabilul limbaj popular, dă naştere unor mozaicuri verbale neaoşe, cu efecte epatante. Dialogul de mai sus, şi aşa impregnat de frazeologisme din cele mai plastice, potrivite firesc în context, are o curbură exuberantă în comentarea naivă, univocă a frazeologismului „tot ţiganu-şi laudă ciocanul", provocînd rîsul şi buna dispoziţie.

Subtilitatea întrepătrunderii unor semnificaţii şi transferul acestora din structura frazeologismelor în lexeme sau în îmbinări libere şi invers poate fi întîlnită, în primul rînd, în dialog, unde schimbul disimilat de replici creează mai lesne substanţa unor probe stilistice originale.

„*Dromichaites*: …O să-i bată întîi foametea.

Argilos: ***Gogoriţe***!

Dromichaites: Iartă-mă, spun şi eu ce-mi trece prin cap… (pipăindu-şi legătura de pînză:) Şi capul mă doare… ***Crezi că-s gogoriţe în cap?***"

(D. R. Popescu, *Muntele*, p. 303.)

Este concludent aici şi următorul exemplu:

„*Pînzaru*: …De-aia te-am căutat. Am auzit c-ar mai fi un român pe-aici… Ştii că visam pe limba părinţilor noştri. ***Să despicăm firul de păr***.

Radu: ***Eşti om de arme?! Ai sabie ca să despici firul?***"

(M. Sorescu, *Răceala*, p. 361.)

O altă modalitate de a obţine noi sugestii şi valori expresive în contextul operei dramatice ar fi parafrazarea frazeologismului reluat din replica interlocutorului, cum e, bunăoară, în dialogul ce urmează:

„*Sache*: Domnule director, ***nu se face gaură în cer*** dacă nu-l daţi la gazetă pe bietul Rîpoi…

*Gelu****: Dacă ideile lui Platon sînt într-adevăr în cer, atunci gaura s-a şi făcut***, Sache. (Concesiv:) Hai, ***pe unde a trecut guzganul, poate trece acum şi şoricelul***.".

(C. Petrescu, *Jocul ielelor*, p. 227.)

Ultimul enunţ din replica lui Gelu, fiind şi el o parafrazare originală a binecunoscutei expresii „unde a mers mia, meargă şi suta", conturează un alt gînd, distanţat de cel iniţial, continuîndu-l, însă, pe acesta.

Un amalgam de sudură verbală grotescă, care se învîrte, efectiv, în jurul unei singure expresii frazeologice „a urni carul din loc", un model unic, în felul său, îl descoperim în fragmentul de mai jos:

„*Zunis*: Cîtă vreme nu vom ajunge la o înţelegere între noi, nu cred că putem ***urni din loc căruţa.***

Finanţele: ***Din păcate, ea merge singură***.

Împărăteasa: Bine că aţi venit la vorba mea. ***Şi va prinde o viteză din ce în ce mai mare***.

Zunis: Pentru că nu ne înţelegem între noi.

Finanţele: …***Răsturnarea nu se poate face decît punînd umărul la loitră***.

Zunis: Hai ***să nu-i mai zicem căruţă***. Că ăştia care ascultă cred că facem vreo aluzie.

Împărăteasa: Dar ***cum s-o numim***?

Zunis: ***Imperiul***. Să terminăm odată cu genul ăsta esopic! ***Vorbim deschis împotriva… căruţei***.

Finanţele: ***Turcilor***… Sîntem o mînă de indivizi într-o gheretă, închisă pe dinafară, păzită şi ***trasă după căruţa sultanului***… ***De data asta, e vorba de căruţa propriu-zisă***."

(M. Sorescu, *Răceala*, p. 371–372.)

Revalorificarea intensă a metaforei primare a frazeologismului printr-o alegorie contextuală de-

BDD-A20897 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:41 UTC)

păşeşte sfera aluziei condensate, cantonînd într-o realitate la fel de bizară şi extravagantă ca şi acest spectru de imagini şi idei diforme. Toate luate la un loc, menţin savoarea unor distorsiuni verbale şi a unor impresii care frapează.

Relevantă şi ostentativă este încercarea, unică, de altfel, în dialogul dramatic, de a traduce literal frazeologismele. Aceste cîteva secvenţe din opera lui V. Alecsandri sînt de o strălucire rară, burlescă şi înfăţişează tipul personajului ignorant şi necizelat, care, prin vanitate şi pretenţii evghenicoase, sfidează cultura veritabilă cu aluviunile ei simandicoase.

„*Chiriţa*: C'est qu'il est très… Zburdatic… mais avec le temps je suis sur qu'il ***deviendra un tamvour d'instruction***.

Şarl (cu mirare): Tambour?…

Chiriţa: Oui… adică, ***dobă de carte***… tambour… nous disons comme ça en moldave."

(V.A., *Chiriţa în provincie*, p. 346.)

Ori:

„Chiriţa: Iaca şi jandarii… iaca şi lucrurile… sîntem gata ca ş-un purces. Haideţi de-acum… Monsieur Charles, ***je vous prié à la bracette***.

Şarl: Comment?… Vraiment, nous partons?

Chiriţa: Oui, ***nous lavons le baril***.

Şarl: ***Le baril?***

Chiriţa (cu nerăbdare): Oui… ***nous lavons le baril***… ***spălăm putina***… quoi… nous disons comme ça en moldave."

(*Ibidem*, p. 362.)

„Chiriţa: Et voyez vous, monsieur Charles, je ne voudrais pas ***qu'il perde son temps pour des fleurs de coucou***.

Şarl: ***Pour des fleurs de coucou***?

Chiriţa: C'est-à-dire: ***de flori de cuc***… nous disons comme ça…

Şarl: En moldave…".

(*Ibidem*, p. 346.)

Traducerile spectaculoase au un efect ilariant asupra cititorului prin naivitatea şi nonşalanţa acestora şi prin replicile interogative stupefiante ale interlocutorului francez. Situaţia este cu atît mai ridicolă cu cît îmbinările frazeologice utilizate în fragment sînt de o expresivitate neaoşă izbitoare, în contrast cu imaginea lor verbală în franceză.

Aruncînd o privire de ansamblu asupra momentelor analizate, constatăm că dialogul dramatic este un mediu ideal de manifestare a valenţelor expresive inedite ale frazeologismelor. Aici expresia frazeologică are un spaţiu propice de a-şi dezvălui eleganţa transformărilor, a distorsiunilor fastuoase de structură şi sens, de a-şi revalorifica latenţele atinse de uzură. Mai mult decît atît, frazeologismele obţin, astfel, şanse reale de a se primeni şi a-şi redobîndi frumuseţea.

NOTE

[1] Slama-Cazacu, T., *Limbaj şi context*, Bucureşti, 1959, p. 288.

[2] Bulgăr, Gh., *Studii de stilistică şi limbă literară*, Bucureşti, 1971, p. 169.

[3] Wald, H., *Expresivitatea ideilor*, Bucureşti, 1986, p. 51.

[4] Haja, G., *LL*, III–IV, 1996, p. 17.

[5] *Idem*, p. 19.

BIBLIOGRAFIE

1. Alecsandri, V., *Opere*, vol. V, Chişinău, Editura Hyperion, 1992.

2. Lovinescu, H., în *Dramaturgia istorică românească*, Bucureşti, Editura Albatros, 1988.

3. Petrescu, C., *Teatru*, Editura 100+1 Gramar, 2000.

4. Popescu, D.R., în *Dramaturgia istorică românească*, Bucureşti, Editura Albatros, 1988.

5. Sorescu, M., în *Dramaturgia istorică românească*, Bucureşti, Editura Albatros, 1988.

BDD-A20897 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:41 UTC)